

Книга Йоеля і Лаодикійська Церква адвентистів сьомого дня - Номер два

Jeff Pippenger

2025-12-02

Номер два

З палким прагненням я очікую часу, коли події дня П'ятдесятниці повторяться з ще більшою силою, ніж тоді. Іван каже: «Я бачив іншого ангела, що сховався із неба, маючи велику силу; і земля була осяяна його славою». Тоді, як і за П'ятдесятниці, люди почують істину, промовлену до них, кожен своєю мовою.

Бог може вдихнути нове життя в кожну душу, яка щиро бажає служити Йому, і може доторкнутися до вуст палаючою жарою з жертвника та зробити їх красномовними на Його хвалу. Тисячі голосів будуть пройняті силою проголошувати дивовижні істини Божого Слова. Заїкуватий язик розв'яжеться, а несміливі стануть сильними, щоб нести мужнє свідчення про правду. Нехай Господь допоможе Своему народові очистити храм душі від усякої скверни і підтримувати з Ним такий тісний зв'язок, щоб вони стали учасниками пізнього дощу, коли він буде вилитий. Review and Herald, 20 липня 1886 р.

П'ятидесятницю, якщо розглядати її як Господнє свято, не можна відокремити від Пасхи, свята опрісноків, приношення первоплодів і свята Тижнів. П'ятидесятниця є періодом часу, хоча вона також є точкою в часі. Тому це називають «п'ятидесятницьким сезоном». Цей сезон розпочався зі смерті, поховання та воскресіння Христа. Після Свого вознесіння Христос розпочав сорок днів особистого наставництва, після чого були десять днів у горниці, де було досягнуто єдності. 11 вересня розпочався період, що закінчується недільним законом у Сполучених Штатах. Той недільний закон представлений днем П'ятидесятниці як точкою в часі; точкою в часі, якій передував період, що почався 11 вересня. Від 11 вересня до недільного закону «п'ятидесятницький сезон» повторюється.

Петро пояснив, що чудесне явище «вогненних язиків» було не п'яною безглуздістю, а виконанням пророцтва з книги Йоїла, бо проти цієї звістки було висунуто заперечення. «Язики» уособлюють передання звістки, а вогонь — Святого Духа. Звістка П'ятидесятниці становить поєднання божественності (Бог — вогонь, що поїдає) з людськістю язика. Як Петро уособлює сто сорок чотири тисячі в час пізнього дощу, так і прискіпливі юдеї уособлюють колишній завітний народ, який оминають саме тоді, коли падає пізній дощ.

І всі вони сповнилися Святим Духом і почали говорити іншими мовами, як Дух давав їм промовляти. А в Єрусалимі перебували юдеї, побожні люди, з кожного народу під небом. Коли ж це стало відомим, зібрався натовп і розгубився, бо кожен чув, що вони говорять його власною мовою. І всі дивувалися та чудувалися, кажучи один одному: Ось, хіба всі ці, що говорять, не галилеяни? То як же ми кожен чуємо у власній мові, в якій народилися? Парфяни, мідяни й еламіти, жителі Месопотамії, Юдеї та Каппадокії, Понту й Азії, Фригії та Памфілії, Єгипту й частин Лівії поблизу Кирени, і прибулі з

Рима, юдеї та прозеліти, критяни й араби — ми чуємо, що вони говорять нашими мовами про великі діла Божі. І всі дивувалися та були в замішанні, кажучи один одному: Що це означає? Інші ж, насміхаючись, говорили: Вони повні нового вина. Але Петро, ставши разом з одинадцятьма, підняв свій голос і промовив до них: Мужі Юдеї та всі, що живете в Єрусалимі, нехай буде це відомо вам і прислухайтеся до моїх слів. Бо ці не п'яні, як ви думаєте, адже тепер лише третя година дня. Дії 2:4–15.

Петро пояснює П'ятидесятницю як виконання книги Йоїла. Він робить це у пророчому сенсі, коли представлений увесь світ, бо в уривку сказано, що слухачі прийшли "з кожного народу під небом". Під час 9/11 земля була осяяна славою Христа, і знову при недільному законі сто сорок чотири тисячі досконало відобразять славу Христа, будучи піднесені як знамено перед усім світом. П'ятидесятницький період розпочався 9/11 і закінчиться при недільному законі.

Жоден із нас ніколи не отримає Божої печаті, доки в наших характерах є бодай одна пляма чи скверна. Нам належить виправити недоліки наших характерів, очистити храм душі від усякої нечистоти. Тоді пізній дощ зійде на нас, як ранній дощ зійшов на учнів у день П'ятидесятниці.

Ми занадто легко задовольняємося своїми досягненнями. Ми почуваємося багатими та такими, що примножили достаток, і не знаємо, що ми «жалюгідні, і нещасні, і бідні, і сліпі, і голі». Настав час прислухатися до застереження Правдивого Свідка: «Раджу тобі купити в Мене золото, випробуване в огні, щоб ти збагатів; і білий одяг, щоб ти зодягнувся, і щоб сором твоєї наготи не виявився; і намасти свої очі очною маззю, щоб ти бачив». ...

Саме тепер ми маємо берегти себе та наших дітей неоскверненими світом. Саме тепер ми маємо випрати шати нашого характеру й вибілити їх у крові Агнця. Саме тепер ми маємо подолати гординю, пристрасть і духовну лінивість. Саме тепер ми маємо пробудитися і докласти рішучих зусиль для гармонії характеру. «Сьогодні, коли почуєтє Його голос, не робіть запеклими ваших сердець». Ми перебуваємо у вкрай важкому становищі, очікуючи й пильнуючи явлення нашого Господа. Світ перебуває в темряві. «А ви, браття, — каже Павло, — не в темряві, щоб той день захопив вас, мов злодій». Божим наміром завжди є виводити світло з темряви, радість із смутку та спочинок з утоми для душі, що чекає й прагне.

Що ви робите, браття, у великій справі приготування? Ті, хто єднається зі світом, приймають світський відбиток і готуються до знака звіра. Ті, хто не довіряють собі, смиряються перед Богом і послухом істині очищають свої душі, приймають небесний відбиток і готуються до печатки Божої на своїх чолах. Коли вийде указ і буде накладено відбиток, їхній характер залишиться чистим і безплямним навіки.

«Тепер час готуватися. Печатка Божа ніколи не буде покладена на чоло нечистого чоловіка чи жінки. Вона ніколи не буде покладена на чоло честолюбного, закоханого у світ чоловіка чи жінки. Вона ніколи не буде покладена на чоло чоловіків чи жінок з брехливими язиками або підступними серцями. Усі, хто прийме печатку, повинні бути

без плями перед Богом — кандидати до Неба. Йдіть уперед, мої брати й сестри. Нині я можу лише коротко торкнутися цих питань, лише звернути вашу увагу на необхідність підготовки. Досліджуйте Писання самі, щоб ви зрозуміли страшну урочистість теперішньої години». Свідчення, том 5, 214, 216.

Тут сестра Вайт визначає П'ятидесятницю як момент у часі, пов'язуючи це із законом недільного дня у Сполучених Штатах, «коли вийде указ». Проте, хоча вона позначає закон недільного дня і П'ятидесятницю як момент у часі, її послання із закликом до приготування окреслює період, що передує закону недільного дня, як типологічно представлений періодом П'ятидесятниці. Закон недільного дня є випробуванням суботи сьомого дня, а період від 9/11 до закону недільного дня можна назвати символічним «днем Господнього приготування». Приготування передує випробуванню.

"Пізній дощ зіллється на" сто сорок чотири тисячі так само, "як ранній дощ зійшов на учнів у День П'ятидесятниці." Період, представлений як П'ятидесятницький сезон, розпочався з кроплення, коли Христос повернувся після Свого вознесіння.

І сказавши це, він дихнув на них і каже їм: Прийміть Святого Духа. Івана 20:22.

Його подих передає Святого Духа, і саме подих породжує звучання слів. Ісус є Словом, і Його подих передає Святого Духа через передавання Його Слова. Саме подих оживив тіло Адама, і саме подих оживляє військо Єзекіїля з воскреслих мертвих сухих кісток.

Вчинок Христа, коли він дихнув на своїх учнів Святим Духом і дарував їм свій мир, був як кілька крапель перед рясною зливою, що мала пролитися у день П'ятидесятниці. Дух пророцтва, том 3, 243.

На початку періоду П'ятидесятниці Христовий «подих» наділив учнів Святим Духом, проте дехто сумнівався.

А Фома, один із дванадцятьох, прозваний Дидим, не був з ними, коли прийшов Ісус. Тому інші учні сказали йому: «Ми бачили Господа». А він сказав їм: «Якщо не побачу на його руках сліду від цвяхів і не вкладу свого пальця в слід від цвяхів і не вкладу своєї руки в його бік, не повірю». Іван 2:24, 25.

Період П'ятидесятниці започаткував час «випробування», який розпочався з подиху Христа та суперечки Томи, пов'язаної із сумнівом. Суперечка Томи на початку є прообразом суперечки юдеїв наприкінці періоду П'ятидесятниці. На початку Христос передав Своє слово і Святого Духа учням, а наприкінці періоду П'ятидесятниці учні передали слово і Святого Духа світові.

Діло, яке Христос звершив, коли Він дихнув на учнів, було другим свідченням того ж діла, яке Він щойно звершив з учнями дорогою до Еммауса.

І сталося, коли вони розмовляли між собою й міркували, сам Ісус наблизився і пішов разом із ними. Але їхні очі були стримані, щоб вони Його не впізнали. ...

Тоді він сказав їм: О, нерозумні й повільні серцем, щоб повірити всьому, що говорили пророки! Хіба не належало Христові це все перетерпіти та увійти в свою славу? І, почавши від Мойсея й усіх пророків, він пояснював їм у всіх Писаннях те, що стосувалося його. І вони наблизилися до села, куди йшли; а він удавав, ніби хоче йти далі. Та вони вмовляли його, кажучи: Залишися з нами, бо вже вечоріє, і день уже похилився. І він увійшов, щоб побути з ними. І сталося, коли він сидів з ними за столом, він узяв хліб, поблагословив, розламав і дав їм. Тоді відкрилися їхні очі, і вони пізнали його; і він зник із їхніх очей. І казали один одному: Хіба не палало в нас серце, коли він говорив до нас у дорозі та відкривав нам Писання? Луки 24:15, 16, 25-32.

Так само, як Ісус «сидів при трапезі» в Емаусі, потім Він їв із учнями. В обох випадках присутнє споживання їжі. Разом вони вказують, що початок періоду П'ятидесятниці позначений подихом Святого Духа, а також трапезою. Початкові події породжують суперечку між класом тих, хто вірить, і класом тих, хто сумнівається. Трапеза, наділення Святим Духом і відкриття Писання включають той факт, що Христос розпочав Своє навчання з «Мойсея й усіх пророків». Вчення Христа передавалося, беручи пророчу лінію Мойсея й зіставляючи її з лініями всіх пророків — тут трохи, там трохи.

11 вересня подих чотирьох вітрів Єзекіїля повіяв на мертві сухі кості тридцять сьомого розділу. Тоді, як це було прообразлено ангелом, який зійшов 11 серпня 1840 року і наділив силою вістку першого ангела, ангел вісімнадцятого розділу Об'явлення зійшов із вісткою, яку слід з'їсти, як і учні їли на початку П'ятидесятницького періоду. Небажання Фоми повірити свідчить про те, що коли вістку представляють, відбувається струшування.

Говорячи про падіння веж-близнюків 11 вересня, нам кажуть, що Господь піднявся, щоб "страшно потрясти народи". Важливо пам'ятати, що "потрясіння" серед Божого народу спричиняється тими, хто бореться проти звістки істини. Є "потрясіння", які є зовнішніми, але внутрішні потрясіння в церкві відбуваються тоді, коли проголошується звістка.

Я запитала про значення потрясіння, яке я бачила, і мені було показано, що його спричинить пряме свідчення, викликане порадою Істинного Свідка лаодикійцям. Це матиме свій вплив на серце того, хто його прийме, і спонукатиме його піднести мірило та проголошувати пряму істину. Дехто не стерпить цього прямого свідчення. Вони повстануть проти нього, і саме це спричинить потрясіння серед Божого народу.

"Я побачила, що свідчення Істинного Свідка навіть наполовину не було взято до уваги. Урочисте свідчення, від якого залежить доля церкви, було знехтувано, якщо не зовсім проігноровано. Це свідчення має спричинити глибоке покаяння; усі, хто справді його приймуть, послухаються його й очистяться." Ранні твори, 271.

Внутрішнє «потрясіння» спричинене тими, хто чинить опір проголошенню Лаодикійської вістки. Сестра Вайт визначає вістку Джонса і Ваггонера 1888 року як Лаодикійську вістку.

"Вістка, дана нам А. Т. Джонсом та Е. Дж. Ваггонером, є Божою вісткою до Лаодикійської церкви, і горе кожному, хто заявляє, що вірить у істину, і все ж не віддзеркалює іншим Богом дані промені." Матеріали 1888 року, 1053.

Опір Лаодикійській вістці спричиняє потрясіння, а Сестра Вайт пов'язує вістку 1888 року із зішестям ангела Об'явлення вісімнадцятого розділу.

Небажання відмовитися від задалегідь сформованих поглядів і прийняти цю істину лежало в основі значної частини опору, виявленого в Міннеаполісі проти Господнього послання через братів Ваггонера і Джонса. Розпалюючи цей опір, Сатана зумів значною мірою відгородити наш народ від особливої сили Святого Духа, яку Бог прагнув їм дарувати. Ворог перешкодив їм здобути ту дієвість, яка могла б належати їм у несенні істини світові, як апостоли проголошували її після дня П'ятидесятниці. Тому світлу, яке має осяяти всю землю своєю славою, противилися, і через дії наших власних братів його значною мірою було стримано від світу. Вибрані послання, книга 1, 235.

Сумнів Томи на початку П'ятидесятницького періоду, який типологічно відображає бунт проти вістки, що прийшла в день П'ятидесятниці, типізував потрясіння, яке сталося, коли керівництво адвентизму сьомого дня піднялося й чинило опір вістці до Лаодикійської церкви, як її представили Джонс і Ваггонер у 1888 році. У 1888 році могутній ангел вісімнадцятого розділу Об'явлення зійшов, щоб осяяти землю Своєю славою, але значною мірою через небажання тих лідерів відкласти наперед сформовані погляди бунт Корея, Датана та Авірама повторився. Тома, юдеї в день П'ятидесятниці, бунт Корея за днів Мойсея, бунт 1888 року — все це типологічно відображає 11 вересня, коли, за Йоїлом, мала засурмити сурма. Та сурма, за Ісаєю, була засурмлена, щоб виявити гріхи Божого народу, тим самим типологічно відображаючи 1888 рік і вістку до Лаодикії. Сторож Єремії, який сурмить у сурму, закликаючи повернутися до «стародавніх стежок», узгоджується з Ісаєю, що підносить свій голос, наче сурму. Сторожі Єремії — це сторожі Аввакума, які ставлять запитання про те, якою буде їхня позиція в суперечці чи дебаті їхньої історії?

Я стану на своїй варті, піднімуся на вежу й пильнуватиму, щоб побачити, що він скаже мені, і що я відповім, коли мені докорять. Авакума 2:1.

Слово «proved» означає «того, кого насварили або з ким сперечалися», і воно натякає на запитання, бо наступний вірш дає відповідь.

І Господь відповів мені й сказав: Запиши видіння і виразно накресли його на таблицях, щоб той, хто читає його, міг бігти. Авакума 2:2.

"Дискусія" або потрясіння, що розпочалося як сповнення міллеритської історії, полягало у протиставленні звістки Вільяма Міллера та його правил тлумачення пророцтв богословом протестантизму. Дискусія в міллеритській історії почалася з підтвердження міллеритської звістки 11 серпня 1840 року, коли не "хто інший, як Ісус Христос" зійшов із книжечкою, яку Іван мав узяти й з'їсти. Суперечка сторожів Авакума, сумніви Томи, бунт 1888 року, бунт Кораха, звинувачення у п'янстві в день П'ятидесятниці — усе це свідчить про дискусію, що почалася 9/11. Суперечка точиться навколо звістки пізнього дощу, який почав накрапувати 9/11.

Відповідь у книзі Авакума, яка спонукала міллеритів створити діаграму 1843 року, пов'язана з розвитком двох класів поклонників, представленим у: Кореєм та його

прибічниками проти Мойсея; Фомою та іншими учнями; аргументом юдеїв про п'янство в день П'ятидесятниці; керівництвом адвентизму у 1888 році; протестантами проти міллеритів у 1844 році; а також нерозумними й мудрими дівами 22 жовтня 1844 року.

9/11 Христос дихнув на Своїх учнів Святим Духом, як кілька крапель перед повним вилиттям при недільному законі. Потім Він відкрив їм розуміння пророчого послання, починаючи "рядок на рядок" з Мойсея, ведучи тих учнів назад на Єремїїні давні стежки, де їх помазали сурмити в попереджувальну сурму. Христове дихання на 9/11 походило від чотирьох вітрів Єзекїїла та Івана, і це було Лаодикійське послання, тобто "пряме свідчення", яке спричиняє потрясіння, коли йому чинять опір. 1888 рік є прообразом бунту Корея, Датана й Авїрона, бо відкидали не лише послання, а й обраних сторожів, які давали сурмі певний звук.

Сестра Вайт написала, що «потрясіння, яке я бачила, буде спричинене прямим свідченням, спонукованим порадою Правдивого Свідка до лаодикійців». Звістка 1888 року була тим прямим свідченням, і як 1888 рік, так і 11 вересня позначають зішестя ангела з вісімнадцятого розділу Об'явлення.

"Пряме свідчення повинно бути донесене до наших церков і установ, щоб пробудити сплячих."

Коли слову Господньому вірять і його слухаються, відбуватиметься стійкий поступ. Тепер побачмо нашу велику потребу. Господь не може використати нас, доки не вдихне життя в сухі кості. Я почув такі слова: «Без глибокої дії Духа Божого на серце, без Його життєдайного впливу, істина стає мертвою літерою». Рев'ю енд Геральд, 18 листопада 1902 року.

11 вересня Лаодикійська вістка досягла свого досконалого здійснення, бо почав звучати останній заклик до колишнього завітного народу Божого. Саме тоді сестра Вайт зазначає: «Пряме свідчення має бути донесене до наших церков і установ, щоб пробудити сплячих». Лаодикійська вістка почалася, коли ангел з вісімнадцятого розділу Об'явлення зійшов 11 вересня, що означає, що 11 вересня вістка до лаодикійських адвентистів сьомого дня була й є: «Прокиньтесь». Йоїл наказав п'яницям прокинутися у п'ятому вірші першого розділу. 11 вересня позначає настання остаточного періоду випробування для адвентизму і представляє наказ Йоїла прокинутися. П'ятидесятницький період розпочинається пробудженням Божого народу 11 вересня і завершується виконанням притчі про десять дів безпосередньо перед недільним законом.

Пробудження 9/11 є закликом до останнього покоління народу завіту, який перебуває у відступництві. Пробудження безпосередньо перед недільним законом зачинає двері для колишнього народу завіту. Початок і кінець однакові, і в липні 2023 року двоє свідків одинадцятого розділу Об'явлення були пробуджені щодо бунту, пов'язаного з передбаченням від 18 липня 2020 року. Середнє пробудження представлено бунтом, який визначає 9/11 як першу літеру єврейського алфавіту, 18 липня 2020 року — як тринадцяту літеру, а недільний закон — як двадцять другу й останню літеру єврейського алфавіту.

Двадцять друга літера представляє поєднання божественного з людським, яке завершується в останньому з тих трьох пробуджень.

Господь «вдихає життя в сухі кості» під час 9/11, так само як Він дихнув на учнів Святим Духом на початку п'ятидесятичного періоду. Учні після Його вознесіння представляють тих, які отримали Святого Духа, і яким згодом було відкрите розуміння пророчого Слова через методологію «рядок за рядком». Прийняття Святого Духа відбулося під час трапези, бо щоб духовно їсти, потрібно їсти тіло і пити кров Ісуса, який є Словом.

Бунтівники, що приєдналися до Кораха, Датана й Авірама, представляють (як і керівництво Адвентизму в 1888 році) групу, яка спричиняє струшування, противлячись суремному посланню, що виявляє гріхи Божого народу й водночас закликає повернутися на стародавні стежки, до основоположних істин, представлених «сім разів» із книги Левіт, розділ двадцять шостий. Сурма кличе і до відродження, і до реформації. Перша з пророчих коштовностей Міллера, і водночас перша, яку відкинув Адвентизм, представляє початок і закінчення міллеритського руху. Початок і закінчення вістки першого ангела, проголошеної міллеритами, позначені «сім разів» у Мойсея. На початку це прийняли, у кінці відкинули. Через те відкинення Єзекіїль зображує Адвентизм як долину мертвих сухих кісток. Період від 1863 року й до недільного закону у Сполучених Штатах є долиною видіння за книгою Ісаї, розділ двадцять другий, але за Єзекіїлем це — долина мертвих сухих кісток. Обидві ті пророчі долини узгоджуються з долиною Йосафата у книзі Йоїла, яку Йоїл також називає долиною вирішення.

З огляду на ці поняття постає питання: як сталося, що під час 9/11 книга Йоїла стала тим посланням, на яке Петро вказав у день П'ятдесятниці? Ми спробуємо прояснити ці поняття в наступних статтях.

(Написано 5 листопада 1892 року з Аделаїди, Південна Австралія, до «Дорогого племінника і дорогої племінниці, Френка і Хетті [Белден]».)

Коли тебе просвітить Святий Дух, ти побачиш усю ту нечестивість у Міннеаполісі такою, якою вона є, як Бог дивиться на неї. Якщо я більше ніколи не побачу тебе в цьому світі, будь певен, що я прощаю тобі той смуток, ту скорботу і душевний тягар, які ти без жодної причини спричинив мені. Але заради твоєї душі, заради Того, Хто помер за тебе, я хочу, щоб ти побачив і визнав свої помилки. Ти приєднався до тих, хто противився Духові Божому. Ти мав усі потрібні докази того, що Господь діяв через братів Джонса і Ваггонера; але ти не прийняв світла; і після тих почуттів, яким ти дав волю, слів, сказаних проти істини, ти не відчував готовності визнати, що вчинив неправильно, що ці мужі мали вістку від Бога, а ти злегковажив і вісткою, і вісниками.

Ніколи раніше я не бачила серед нашого народу такої непохитної самовдоволеності та небажання прийняти й визнати світло, як те, що виявилось в Міннеаполісі. Мені було показано, що жоден із тих, хто плекав дух, виявлений на тому зібранні, уже не матиме ясного світла, щоб розпізнати дорогоцінність істини, посланої їм з небес, доки вони не упокорять свою гордість і не визнають, що ними керував не Дух Божий, а що їхні уми й

серця були сповнені упередженості. Господь бажав наблизитися до них, благословити їх і зцілити їх від їхнього відступництва, але вони не хотіли прислухатися. Ними керував той самий дух, який надихав Кораха, Датана та Авірама. Ті мужі Ізраїлю були сповнені рішучості відкидати всі докази, які довели б їхню неправоту, і вони вперто йшли далі своїм шляхом відчуження, аж поки багато хто не був відвернений і не приєднався до них.

Хто були ці люди? Не слабкі, не невігласи, не неосвічені. У тому заколоті було двісті п'ятдесят князів, знаних у громаді, мужів славних. Яким було їхнє свідчення? «Вся громада свята, кожен із них, і Господь серед них; то чому ж ви підноситеся над громадою Господньою?» [Числа 16:3]. Коли Корей та його спільники загинули під судом Божим, люди, яких вони ввели в оману, не побачили в цьому чуді руки Господа. Наступного ранку вся громада звинуватила Мойсея та Аарона: «Ви вбили народ Господній» [вірш 41], і пошесть уразила громаду, і загинуло понад чотирнадцять тисяч людей.

Коли я вирішив залишити Міннеаполіс, ангел Господній став біля мене й сказав: «Не так; Бог має для тебе працю в цьому місці. Народ повторює бунт Корей, Датана й Авірама. Я поставив тебе на належне місце, яке ті, що не перебувають у світлі, не визнають; вони не зважатимуть на твоє свідчення; але Я буду з тобою; Моя благодать і сила підтримають тебе. Зневажають вони не тебе, а посланців і послання, які Я посилаю Моєму народові. Вони виявили зневагу до слова Господнього. Сатана осліпив їхні очі й спотворив їхнє судження; і якщо кожна душа не покається в цьому своєму гріху, у цій неосвяченій незалежності, що зневажає Духа Божого, вони ходитимуть у темряві. Я пересуну свічник з його місця, якщо тільки не покається й не навернеться, щоб Я їх зцілив. Вони затемнили свій духовний зір. Вони не хочуть, щоб Бог явив Свого Духа і Свою силу; бо в них дух насмішки та відрази до Мого слова. Легковажність, пустощі, жарти й глузування щодня панують. Вони не спрямували свого серця, щоб шукати Мене. Вони ходять в іскрах, що їх самі розпалили, і якщо не покаяться, то ляжуть у скорботі. Так говорить Господь: Стій на своєму посту; бо Я з тобою і не залишу тебе й не покину тебе». Я не посмів знехтувати цими словами від Бога.

Світло сяяло в Батл-Кріку ясними, яскравими променями; але хто з тих, що брали участь у зібранні в Міннеаполісі, прийшов до світла і прийняв багаті скарби істини, які Господь послав їм з небес? Хто йшов крок у крок із Провідником, Ісусом Христом? Хто повністю визнав свою помилкову ревність, свою сліпоту, свої ревності та лихі підозри, свій зухвалий спротив істині? Жоден; і через їхнє тривале нехтування визнанням світла воно залишило їх далеко позаду; вони не зростали в благодаті та в пізнанні Христа Ісуса, Господа нашого. Вони не спромоглися прийняти потрібну благодать, яку могли б мати, і яка зробила б їх міцними людьми в релігійному досвіді.

Позиція, зайнята в Міннеаполісі, стала, очевидно, непереборною перешкодою, яка значною мірою замкнула їх разом із тими, хто сумнівається, хто ставить під сумнів, із тими, хто відкидає істину й силу Божу. Коли настане ще одна криза, ті, хто так довго протривав до доказам, що накопичувалися, — доказ за доказом, — знову будуть

випробувані в тих питаннях, де вони так очевидно зазнали поразки, і їм буде важко прийняти те, що від Бога, і відкинути те, що від сил темряви. Тому їхній єдиний безпечний шлях — ходити в смиренні, роблячи прямими стежки для своїх ніг, щоб кульгаве не звернуло з дороги. Велику різницю має те, з ким ми товаришуємо: чи з людьми, які ходять із Богом і вірять та довіряють Йому, чи з людьми, які покладаються на власну, уявну мудрість, ходячи в іскрах, які вони самі розпалили.

Час, старання та праця, потрібні, щоб протидіяти впливу тих, хто працював проти істини, стали страшною втратою; адже ми могли б бути на роки попереду в духовному пізнанні, і дуже багато душ могло б приєднатися до церкви, якби ті, хто мав ходити у світлі, продовжували йти, щоб пізнати Господа, аби пізнати, що вихід Його приготований, як світанок. Але коли стільки праці доводиться докладати саме в церкві, щоб протидіяти впливу працівників, які стали, мов гранітна стіна, проти істини, яку Бог посилає Своєю народові, світ залишається у відносній темряві.

Бог мав на увазі, щоб сторожі підвелися і одностайними голосами виголосили рішуче послання, давши трубі певний звук, щоб усі люди стали на свій пост і виконали свою частку у великій справі. Тоді сильне, ясне світло того іншого ангела, що сходить з неба, маючи велику владу, наповнило б землю його славою. Ми роками відстаємо; і ті, що перебували в сліпоті та перешкоджали поступу саме того послання, яке, за Божим задумом, мало вийти зі зібрання в Міннеаполісі як світильник, що горить, мають потребу впокорити свої серця перед Богом і побачити та зрозуміти, як справа була перешкоджена їхньою сліпотою розуму та жорстокосердям.

"Години було витрачено на суперечки через дрібниці; дорогоцінні нагоди було змарновано, тоді як небесні вісники сумували, втрачаючи терпіння через зволікання. Святий Дух — так мало цінували Його значення та необхідність того, щоб кожна душа Його прийняла. Ті, хто прийме небесний дар, вийдуть, зодягнені в обладунок праведності, до бою за Бога. Вони шануватимуть провід Господа і будуть сповнені вдячності Йому за Його милість. Але в багатьох, багатьох місцях і в багатьох, багатьох випадках можна було б правдиво сказати, як і за днів Христа, про тих, хто називає себе Божим народом, що через їхнє невір'я не могло бути звершено багато великих діл. Багатьох, скутих кайданами темряви, поважали, бо через них Бог діяв, а їхнє невір'я породило сумніви та упередження проти звістки істини, яку ангели неба прагнули передати через людські знаряддя — виправдання вірою, праведність Христа." Матеріали 1888 року, 1066–1070.